

«Муштум» журналига иш ташини қўйган атоқли ёзувчимиз Абдулла Кофирий бу журналини ҳаётимиздан мухим аҳамият касб этишини таъвуклаган эди. Утган вақти мобайнида «Муштум» ҳар бир хонаондага кулагу улашиди, жамиатимиздаги турли ҳил иллатлар билан латифалар, чакузди ҳангомалар орқали курашиб. Ранг-баранг ва қизикларни расмларда урф-одатларимизга, анъаналаримизга мос тушмандиган

бабози кишиларнинг қилиқлари кулгли тарзда сатира остига олindi.

Ватанимиз мустакилликка эришсандан сўнг ҳам «Муштум» ўз ўкувчиликларни ўйлаб. Балки журнал сифат жижтамониғиз погонага кўтарилиди. Узинин кулагу улашиши одатими сақлаб қолди. Бу борада самараси мезҳон қилинишоид. Уларнинг сабъ-ҳаракати билан журнал ҳар ойда хонаондингиз мезҳони бўлади. Унда қизик-қизик ҳангомалар, рида ривож тилаб қоламиш.

ҳажсевиалар, масалалар, латифа-лофлар, бир қайнови ичидаги гаплар ва албантта тандикли феълетонларни ўйлаб борасиз.

Мана бугун ўша, сиз севгян «Муштум» журнали газетамиз мемони. Бунда сиз «Тошкент ҳақиқати» учун махсус таҳирланган кулагли саҳифа билан танишасиз. Биз эса матоннатамиз «Муштум» журналини таҳтирияти аҳлига бундан кейинги шилади.

ХИНДУ ҚИЗ

Хино чаплаб кўлига,
Сари ўраб белига,
Нозлар килиб йўлига,
Кош кокадур, хинду киз!

Севги деса жон берадур,
Бўса дебон «нон» берадур,
Вағолига ён берадур,
Хуш ёқадур, хинду киз!

Манглайида холи кизил,
Дудоғлари-боли кизил,
Боғда гулин холи кизил
Воҳ, бокадур хинду киз!

Ўйнаб кўяр—пилдир-пилдир,
Ошиғи кўп: «Илдир-илдир»,
Кўчасидан
милдир-милдир,
Ёш оқадур, хинду киз!

Ошиқ бўлдим кўриб кино,
Ёлғон эмас сўзим чин-о,
Ишқ олдиди ширин вино
Бир сокқадур, хинду киз!

Ишонавер бардошимга,
Пажалиска, кел Шошимга,
Икки «кундоз» бир бошимга,
Сал чоқадур, хинду киз!!!

Амир БОЛА.

БОЛТА ДАСТАСИ

(Масал ўрнида)
Дов-дараҳтлар бир куни
Ўрмон шохига келиб,
Таъзим билан дебдилар,
Пасти-баланд эгилиб:

— Ўлдик болта дастидан
Кўймас ҳеч ҳолимизга.
Токай энди бу золим
Қасд килар жонимизга?

Шоҳ дебди: — Э; дўстларим,
Тўғри барча сўзингиз.
Лекин, бунда гуноҳкор,
Даста берган — ўзингиз!..

Толив Йўлдош.

ҚЎШНИ УЧУН МАРДИКОР («Аҳли қалам олами» туркумидан)

Дўрмон деган жойи бир тўдада ёзувчи-ю, шоир деганин уймашб ҳорибди. Бариси дала ховли олган. Шабаб, якшанба кунлари кимдир хотинини, яна бирор баласини етаклаб чиқади. Ишга тушишдан олдин бирининг нима эскани билан кишикади. Дежончилликнинг «д-харфини бўймайдиган каламкашлар ўзаро маслаҳаттўйлик килишади.

Шеъръ-хикоя ёзиб юрганлар кетмон кўтариши, ер чопинши кайдан билисин. Шундайлардан бери — Бобоҳон Шариповнинг бўлкераси. Ен күнинларининг харакатини кўриб, унинг уйкиси кочди. Томоркасига бир нарса экиш керак. Узи кетмон чопай деса, вакти тизиг. Бунинг устидаги машихура Рафур Ўлон номинадаги адаёбети ва саннати наширинг директори.

Хозир нима купиши излаб юрган — Тошкентда доғини кеттган мардикор бозори...

Кассоб ҳам «хўп» деганича бир зумда тарози устига гўшт калабди. Соли қизик бундай қараса, гўштнинг ярмидан кўпи суяж...

— Ўзим, салгина инсоф қиссанг бўларди, ярмидан кўпи суяж-ку?!

— Олсанг, шу болам, йўқса, борадиган жойга бирга борамиз, — деганича жўнаб қолиби.

хўп, деди-ю, «Жигули»-сига ўтирип мардикор бозорига ишга кетибди. Ейман, ишлайсан деган иккаки ер нопарни бошлаб келди. Ер эгаси курсанд. Мана, кетмон тегмаган етапидаган будди. Икласалсининг кўлига кетмон паншахаларни топшириди... Юмшок кўнгли Ҳасан ака директор хурмати учун ошга унади. Мардикорлар ким билан алоҳа килаётганини бир кўриб кисин.

Халиғи иккovi кора терга ботиб, ер ағдаришга тушди. Бобоҳон Шариповнинг томоркаси Муҳаммад Алига тегиши жойга «қўшни» эди. Тасодифан аланлиши чиқсан Муҳаммад Али иккаки ишга кетибди. Кўнглинича... Бобоҳонинг томоркаси ўрнига шу куни кечагча Муҳаммад Алининг... Юргурничи эмас, буорганники, начора...

Иккаки мардикор хизмат ҳақини обиди жудани. Ҷошилнича... Ҳасон ака «мен купла-кундуз куни битта ошга тушдим» деб, баш чайқаб юрдим дия оладиди.

Кўнглинича... Бобоҳонинг томоркаси ўрнига шу куни кечагча Муҳаммад Алининг... Юргурничи эмас, буорганники, начора...

Иккаки мардикор хизмат ҳақини обиди жудани. Ҳасон ака «мен купла-кундуз куни битта ошга тушдим» деб, баш чайқаб юрдим дия оладиди.

Сафар БАРНОЕВ.

СУЯК НЕЧА ПУП?

(«Соли қизик ҳангомалари»-дан)

Соли қизик гўшт харид кўлмокчи бўлиб бозор ённагидаги дўйонда келиб навбатга турбиди.

— Ўзим, менга иккаки кило тортиб юбор...

Кассоб ҳам «хўп» деганича бир зумда тарози устига гўшт калабди. Соли қизик бундай қараса, гўштнинг ярмидан кўпи суяж...

— Ўзим, салгина инсоф қиссанг бўларди, ярмидан кўпи суяж-ку?!

— Олсанг, шу болам, йўқса, марҳамат катта кўча...

— дебди кассоб.

Соли қизик ҳам саросимага тушмасдан, бемалол гўштни олиб-ю, чўнганини ковлаб кассобга гўштнинг ярим пулни узатиди.

— И-е, бу нимаси, отахон?

— Олсанг, шу болам, йўқса, борадиган жойга бирга борамиз, — деганича жўнаб қолиби.

ФАҚАТ ШУНИ ЁЗМАБСИЗ...

Соли қизик ўзига костюм-шым буюртма бериш учун машик хизмат ўйига кирибди.

— Менга мосидан (лойик) тикиб бера оласизларми, — деб сўрабди.

— Ҳа, албатта, отахон, — дебди тикувчи аёл, — аввало, сиз биз айтган нарсаларни олиб келинг.

Тикувчи аёл қалам қофз олиб, зарур нарсаларни ҳаммасини отахонга ёзиб берибди. Соли қизик қофзини очиб, ўқиганда куйидаги ёзувларга кўзи тушиди:

1. Уч метр газлама.

2. Бир ўрам ип.

3. 10 дона тутма.

4. Иккаки дона-нина.

5. Битта қайни.

6. Юмшок пахта, қалам, бўр...

— Қизим, битта тикувчи ҳам олиб келайми... — деганича Соли қизик.

Ҳангомаларни оқка кўчирувчи
Ашурали БОЙМУРОДОВ.

МИТИ МАСАЛЛАР

КЎЗ ВА БОШ

— Кечир мени, энди сен сира деворга урилмайсан, — узр сўрабди кўз бошдан.

— Афосу, жуда кеч очилдинг-да, — хўрсиниб жавоб қилибди бош.

САНДИК ВА
ҚУЛФ

— Юрагим сикилиб кетяпти. Бир дам мени бўш кўйсанг-чи, — ёлворибди сандик кўлф.

— Йўқ, — дебди кўлф. — Сени бўш кўйсанг бутун сирни ошкор киласан.

КАМТАРЛИК

— Мен ҳамма нарсанни бир-бира га боғлаб тураман, — мақтанибди ип.

— Сенга ана шу «боғ»ларни ҳосил қўлишда ким йўл кўрсатишни хеч қачон эсингдан чиқарма, — дебди нина.

Эргаш ДАНГАЛ.

ЛАТИФАЛАР

Рязан вилоятидаги жамоа ҳўжалик раиси Швеция сафаридан қайтиб бошчару азоларига ўз таассуратла-рини гапириб берарди:

— У ерда тагин стриптиз ҳам томоша қилдик.

— Буниси қанакани экан, Иван Иванич?

— Аён мусика садолари остида аста-секин ечина бошлайди. Томошибин жунбушлашади. Хоҳласам ўзимизда ҳам буни ташкил килишмумкин. Факат, ўшандайди гўзларни камилати хотин топиш керак.

— Чўйқаборқ Анифисани олиш мумкин, — дебди кимдир. — Кўйраклари бай-бай...

— Хей-хей, — дебди ковғонни ўйди котиб, — Кўйрак кўйрак билану, лекин биласизлар Анфисамизнинг, аҳлоқи меъордан чиқкан.

— Хўп, унда, балки, соғувчи Дуска ярап? Комати ох, ох кетиворган...

— Комат жойида-ку, аммо бошқа, кўрсаткичлари тўғри келмайди!

Тортлаша-тортилаша охирни Марья Ивановнани танлашди: унинг кўрсаткичлари зўр, доим ойлик режаларни ошириб бажаради...

Марья Ивановнани чакрилар ва вазифани тушнидилар: «стриптиз»да ҳам Гарбнинг бўйини эгib кўйиди. Эрим Ҳарийни келиши билан хидди сездию, дарров тогора томон юрди. Ўзган мушукни кўргач, ўқий бошлади. Шундан бери арақни оғизга олиш ўёнда турсин, кўргани кўзи йўк.

— Ву нима килганинг? — сўрабди.

— Буни мега мактабда ўтариб, ҳарни килибди.

— Мен кечи уйимиз томига чиқади.

— Ўзик, ёғиз ўзигининг бўйини хавфли.

— Дадам доим ёғиз уз борадилар-ку!

— Даданг бошқа гап, унин ҳаётни суруга килинган.

— Никошни келин-кўвўн кўшилгач, йигит киздан сўрабди:

— Нима ҳақда ўйлависан, азимади...

— Сен нима ҳақда ўйлавистан, азимади...

— Ўндай бўлса, жуда зўр. Шарта ошондана борамиз да, тортнинг колганини ўйимиз.

— Албенон, мен эса эримга лаънати арақни бутунлай уннуттиридим.

Иккаки дугона сухбатлашадилар.

— Дуса, алкаш эрим билан қийналиб кетдим. Худонинг берган кўни бўйиб ичади, имчаган куни бошогрик қидади.

— Албенон, мен эса эримга лаънати арақни бутунлай уннуттиридим.

— Бу нима килганинг? — сўрабди.

—